ти вирнеше въ въздуха и сютеше по земя. Ставаше се посурдено и студено; по небо-то падяха черни облаци, които се гонеяхе да пуснатъ градъ или сютъ; на моря среще врана и грачеше: окорръ, корръ, що-то и нейбъше зима. А колко пъти бъше сурдено на горкото пане! Веднъжъ идеш вечеръ, ка-то залязваше сютъ-то величествено задъ горъ-та, они тамъ исъ-врани-цвъ-то стадо чудни птици, бъли като сютъ и съ чудни дъги, стройни тии. Такъвъ птици пак-то еще никои небъше видяло. Туй бъха лебеди; като изтичаха съ единъ особенъ гласъ, тъ разпънаха бъли-тъ си крили и хвръкнаха високо, високо на далечъ отъ тъхъ студена страна за въ друга по топла. Тъй-то залязванье пробуди едно много странно чувство въ нас-то. Що захвана да се въртиш по вода-та като колело, около свой-та ось, силно нерги тъй-то си нагоръ като пъръ и нас-та подиръ изкръжа толкозъ високо и чудно, що самъ-то се бъше учтанъ. Тоя-то